

kend . . . zal haar natuurlijk aandoen . . . en ik . . . ja, ziet u . . . voor dergelijke aandoeningen van zenuwachtige vrouwen ben ik bang."

„O . . . is 't dat?"

„Ja, zeker. — Wat zou 't anders zijn?"

Even had Siria weer geglimlacht. Thans liet hij het hoofd omlaag zinken en keek naar zijn voeten.

„Neen . . . 't is waar . . . ik ben overtuigd, dat u . . . alleen . . ." en plotseling weder opkijkend, met een scherpen blik, waaraan de hoekig neergetrokken wenkbrauwen iets sarcastisch gaven:

„Er zijn menschen, die niet gelooven aan vriendschap tusschen een man en een vrouw."

Blank begreep niet dadelijk, waarop Siria zinspeelde. Nam die man hem ook nu nog in 't ootje?

Hij werd kregelig; maar in zijn angst zich te verspreken hield hij de onaangename woorden, die naar zijn lippen drongen, terug en zei alleen norschweg:

„Ik heb weinig tijd. Zou u mij niet willen meedeelen, wat u van plan is te doen."

Een vaal rood gleed over Siria's kaken; voor 't eerst zag Blank hem kleuren. Het antwoord bleef ten derde male uit.

Nadenkend liep de officier eerst de kamer in haar volle breedte door, wendde zich toen rechts af naar het venster en bleef daarvoor staan in het fletse licht van den grauwen dag, turend naar de leege, doodsche straat.

Blank moest zich omdraaien om hem te kunnen zien. Toen hij 't deed, proestte Siria juist in zoo'n kwalijk gesmoord schaterlachje uit, dat hij zijn onhebbelijkheid noemde en waarmee hij den referendaris zoo dikwijls had geërgerd.

Dezen keer vroeg hij er geen vergiffenis voor; niet eens keek hij zijwaarts.

Blank meende hem in zich zelven te hooren praten en dacht er over na, wat hij wel aan zou vangen, wanneer hij aanstonds vernam, dat kapitein Siria zich door niemand den toegang tot de residentie liet ontzeggen. Dan bleef hem weinig anders over, dan een zeer dwaas figuur te maken. Hoe was hij ook op den verwenschten inval gekomen met zoo'n militair te gaan praten? Er valt immers niet te praten met zulke menschen!

Lang had de pijnlijke stilte geduurd, als Siria zich met een nijdigen schouder-schok omkeerde, en opnieuw voor zijn schrijftafel plaats nam.

Nog altijd voor zich heen starend, vatte hij een vouwbeen op, tikte er een poosje mee op de knoken van zijn linkerhand, keek eindelijk Blank weer aan en zei, terwijl op eens een bijzonder goedige uitdrukking de peinzende strakheid van zijn gelaat verbrak:

„Kom, mijnheer Blank, laten wij toch geen diplomatiek comeditje met elkaar opvoeren! Wij waren op een goeden voet, wij willen 't blijven . . . ik ten minste . . . Nu . . . laten we dan ons gemoed ook wat vrijer uitspreken. Geen phrases meer, hè?"

Blank voelde zich allernaangenaamst in 't nauw gebracht. Zijn gemoed